

Jarmila Plotěná:

Unitářské otazníky

To naše unitářské tázání a dotazování, naše pochybování a hledání, má nebo nemá konce? Klást si otázky a už předem si být jist, že vlastně neexistuje na ně odpověď, mít takové otázky bez odpovědi, je svým způsobem také dogmatismus – dogmatismus neodpovědi a neřešení, kult nekonečnosti, tedy vlastně permanentního nevědění. Klást si otázky s nadějí, že řešení se najde, odpověď pracně hledat, řešení a rozuzlení si nestranně, nepodujatě přát a pro ně pracovat, to dá námahu. Jsou to dva zcela různé druhy kladení si otázek, dva zcela jiné druhy přístupů.

Mít v obci otazníky a společně hledat jejich řešení, společně chtít rozuzlení otázek teoretických praxe se týkajících i otázek praktických s teorií dobrou a životaschopnou souvisejících, je společné dílo obecné, všeobecně prospěšné, tudíž unitářské – praktické a duchovní dílem nerozborným.

Nadšení pro takových otázek řešení moc a moc přeji všem unitářům a nejen jim v lednu, v únoru a pro další měsíce nadcházejícího občanského roku. Přeji nám všem k tomuto sílu, radost, elán a inspiraci, tedy dary pozemské i nebeské, které lze poněkud přivolat a přitáhnout si do obce společnou domluvou, prací a namáháním. A kouzlo se může uskutečnit...

To, co se jevílo jako kouzla, bylo jen osobní sjednocení nebeského světa a pozemského ohně, ducha a přirozenosti. Vždy, když se objeví takové sjednocení v lidské podobě, dosvědčuje svědectvím života božskou jednotu ducha a přirozenosti, znovu pro ni otevírá lidský svět, který se této jednotě neustále odcizuje, a probouzí zanícenou radost. Neboť pravá zanícenost nepochází ani z ducha, ani z přirozenosti, nýbrž z jejich sjednocení.

Martin Buber

Cesta bdělosti

„Bdělost, toť vše“ říkali starší Mistři a mínili tím nejen bdělost během jógy, cvičení a meditace, ale především bdělost během denního (i nočního) žití, bdělost celého dne – rána, poledne, večera i noci. Někteří tím mínili **absenci spánku** (OKO NIKDY NESPÍ – kniha), ale to lze jen zcela výjimečně za zcela specifických, u nás se nikde nevyskytujících podmínek. Jiní tím mínili bdělé sny, v nichž člověk má nad svými snovými obrazy a ději vládu a tito učitelé byli blízko vysvětlení podstaty bdění, ale popisovali a na žácích vyžadovali spíš už jen výsledek stavu vědomého života za běžných situací. Ti, kteří učí bdělost pro všední den a obvykle se vyskytující životní situace, učí zpravidla jak být vždy přítomen a myslím, být bdělý tam, kde právě jsem, ti jsou této METODĚ BEZ METODY nejbližší. Avšak jen ti, kteří začínají myslí, jejím o

směrem, podávají nejúčinnější nauku se skutečně se s matematickou přesností po „vyježděných ko
Zatímco nebdělá rozptýlená duše si tvoří obra
působnosti a nárocích na člověka – cesta bdělos
za všechnu bohoslužbu a rozdělení. Zatímco nel

brávným
, dostavujícími
a následků.
vlastnostech,
ní a představy,
ná duše vytváří

všechny konfese a jejich různosti a při veškeré snaze a touze po dobru vede k rozdělení, cesta bdělosti sjednocuje vnitřním porozuměním bez nutnosti poznané kodifikovat, o něm přesvědčovat, v jeho jménu kohokoliv „obracet“ nebo si jeho pomocí osobovat právo vlády a rozhodování. Zatímco rozptýlená duše vytvořila všechny ty pestré rozdílnosti, rity a uzákonění – cesta bdělosti je sama sobě vnitřním nepsaným zákonem a vede k jednotě a shodě (prostřednictvím) díky poznání tak nápadně podobného v tak nápadně rozdílných dobách, kulturách, kultech, podmínkách a místech.

Radost ze společně sdílené Moudrosti, nikým neuzurpované a nikým nevlastněné, je tou nejpřirozenější bohoslužbou a sdíleným společenstvím, které se vždy a všude organizuje bez vnější organizace, chápe a poznává bez oficiálního učení a školy, která by byla všem společná a učila pro všechny platné metody a zaručené návody jak dojít k vědění o neviditelné straně světa a řešení tajemství života. Tato „metoda bez metody“ však zpravidla pracuje s myslí, slovem a jednáním, které jsou pro ni nástroji bdělosti. Jak se tato bdělost navozuje a jak se v ní setrvává, učí už individuální směry a školy velmi odlišně.

Jarmila Plotěná

Bohumil Houser:

Probuzenému pádem do řeky

Nyní nezbyvá než plavat -
klidně, pozorně a s pílí
třeba i mezi krokodýli
ke svému domovu a k cíli.

Objímej vše, co je ti drahé
neb stejně v proudu vše ztratíš
ale v srdci pevně drž
To, co je Ti nejdražší.

To, co potřebuješ
ponech si
či vezmi.

To co nepotřebuješ
odlož a nevracej se k tomu
nikdy!

Podstata Světa – dobra a zla

Neale Donald Walsch „Hovory s Bohem“

Tato kniha je „inspirovaným zápisem“, který vznikl tak, že se autor rozhodl napsat dopis nikoli určitému člověku, o němž si myslel, že ho šikaneje, ale tomu, kdo ho šikaneje ze

všech nejvíce – Bohu. Byl to dopis plný zmatených odsouzení, obsahující mnoho „zlostných“ otázek. A autor říká: „Když jsem dopsal poslední hořkou a nezodpověditelnou otázku a připravoval se odložit pero, má ruka zůstala nad papírem, jako by ji tam držela nějaká neviditelná síla. Najednou se pero začalo pohybovat samo od sebe. Neměl jsem nejmenší představu o tom, co budu psát, ale zdálo se, že mě něco napadá, a tak jsem se rozhodl pokračovat. Na papíře se objevilo...“

Nemám důvod autorovi nevěřit. Mám řadu „rodinných“ poznatků o automatickém písmu. Např. teta jím v roce 1945 určila přesně datum mého návratu z „Reichu“ – 14. května – a mám i známé, kteří píší automatickým písmem. Všechny inspirované zápisy – „zjevené pravdy“ – jsou psány lidmi a mohou být ovlivněny, aniž si to ti, kdo je píší, přejí a uvědomují, jejich představami a přáními a determinovány vědomostmi a znalostmi dostupnými v době, kdy byly napsány.

Tak opakuji zásadu: „Každý má právo na svou pravdu, nikdo však nemá právo tvrdit, že je jediná.“

Co je zdroj těchto „pravd“? Je jím skutečně onen nejvyšší bezrozměrný a bezčasový Informační Systém – Tvůrčí Princip, Vesmírná Moudrost, Absolutno, Bůh - nebo jde o vybavování archetypických principů zakódovaných v Jungově „kolektivním nevědomí“ i informací z Sheldrakova „morfogenetického pole“ lidstva? Dovoluji si uvést několik citátů Božích sdělení z Walschovy knihy k problematice podstaty Světa a dobra i zla:

Svět je takový jaký je. Ve fyzické sféře nemůže být jiný. Hurikány a zemětřesení, povodně a tornáda a všechno, čemu říkáte přírodní katastrofy, jsou pohybem mezi jednou a druhou polaritou. Celý koloběh zrození a smrti je součástí tohoto pohybu. To vše jsou rytmy života, kterým je podřízeno všechno ve sféře hmotné reality, neboť život sám je rytmem. Život je vlnou, vibrací, pulzem v srdci jsoucna. Nemoc je opakem zdraví a projevuje se ve vaší realitě na váš příkaz. Nemůžete být nemocní, aniž to na nějaké úrovni způsobíte, a nemůžete se opět uzdravit, jakmile se uzdravit chcete. Hluboká osobní zklamání jsou reakce, které si volíte, a všechny světové katastrofy jsou výsledkem celosvětového vědomí. Nehleďte odpovědi ve vnějším světě, místo toho se ptejte své duše: „Kterou část svého já chci poznat a kterou stránku své existence chci projevit při této katastrofě?“ Neboť život existuje jako nástroj, který jste si sami vytvořili. Všechny jeho události jsou pro vás příležitostí, abyste se rozhodli být tím, čím jste. (s. 43)

Co znamená „být dobrý“? Kdo o tom nakonec rozhoduje? Kdo určuje pravidla? Vy si pravidla vytváříte sami. A vy sami posuzujete, jak je dodržujete. Neboť vy jste ti, kdo rozhodli o tom, čím skutečně jste a čím chcete být. A vy jste jediní, kdo mohou posoudit, jak na tom jste. Nikdo jiný vás nikdy nebude soudit. Proč by měl Bůh soudit tvory, jež sám stvořil? Kdybych byl chtěl, abyste dělali všechno dokonale, byl bych vás nechal ve stavu naprosté dokonalosti, z které pocházíte. Cílem celého životního procesu je, abyste objevili sami sebe, abyste sami sebe vytvářeli takové, jací skutečně jste – a jakými skutečně chcete být. Tím však nemůžete být, pokud nemáte možnost být něčím jiným. Měl bych vás trestat za to, že jste učinili rozhodnutí, které jsem vám umožnil? Kdybych nechtěl, abyste učinili toto rozhodnutí, proč bych vám dával příležitost? Můžete si dělat co chcete, a nemusíte se bát odplaty. Bude však dobré, když si uvědomíte důsledky. Důsledky jsou přirozené následky. Ty jsou něčím jiným než odplatou či trestem. Následky jsou prostě tím, k čemu vede aplikace přírodních zákonů. Veškerý fyzický život funguje ve shodě

s přírodními zákony. Jestliže si tyto zákony zapamatujete a budete se jimi řídit, zvládnete život na fyzické úrovni. Co vám připadá jako trest nebo co považujete za zlo – není ničím jiným než působením přírodních zákonů. (s. 51)

Životní proces je dokonalý a vše živé vzniká ze svobodné volby. Není správné do takové volby zasahovat ani o ní pochybovat. Obzvláště nevhodné je odsuzovat ji. Rozhodnutí jiných pozorujte, ale neodsuzujte je. Buďte připraveni pomoci ve chvíli, kdy chtějí učinit nové – vyšší – rozhodnutí. Dovolte každé duši jít **svou** cestou. (s. 56)

Svět je takový, jaký je, abyste mohli činit svá rozhodnutí. Kdyby byl svět dokonalý, proces vytváření vašeho já by skončil. Právníkova kariéra by skončila, kdyby přestaly existovat soudní pře. Lékařova kariéra by skončila, kdyby přestaly existovat nemoci. Filozofova kariéra by skončila, kdyby neexistovaly žádné otázky.

Walsch: Kariéra Boha by skončila, kdyby přestaly existovat problémy!

Bůh: Přesně tak. Přestali bychom tvořit, kdyby nebylo co tvořit. I když říkáme, že bychom rádi vyřešili všechny problémy, neodvažujeme se je vyřešit, poněvadž bychom pak neměli co na práci. (s. 57)

Svět existuje tak, jak existuje. Vy jste jej takovým udělali. Já (Bůh) chci to, co chcete vy. Jakmile budete chtít opravdu skoncovat s hladem, na světě přestane být hlad. Dal jsem vám vše, co je třeba, abyste to mohli udělat. Ale vy to neuděláte. Ne proto, že to udělat nemůžete. Mohli byste skoncovat s hladem hned zítra. Vy to však udělat nechcete. Tvrdíte, že existují dobré důvody, aby denně umíralo hladem 40 tisíc lidí. Říkáte, že proti tomu nemůžete nic dělat, a přitom každý den přivádíte na svět 50 tisíc novorozenců. A tomu říkáte láska? Tomu říkáte Boží plán? Takový plán postrádá jakoukoli logiku, nemluvě vůbec o soucitu. Systematicky ničíte životní prostředí a přitom tak zvané přírodní katastrofy označujete za důkaz krutosti Boha či Přírody. Podvádíte sami sebe. Právě vaše způsoby jsou kruté. Nic není mírnější než příroda. Nikdo není k přírodě krutější než člověk. Hned zítra můžete snadno skončit všechny války. Záleží jen na tom, zda se všichni dohodnete. Nemůžete-li se ale dohodnout na něčem tak jednoduchém, jako je skoncování se zabíjením lidí, jak můžete žádat Boha, aby dal váš život do pořádku? Neudělám pro vás nic, co neuděláte vy pro sebe. Tak hovoří zákon a tak hovoří prorokové. (s. 59)

Zlo je to, čemu říkáte zlo. A i to miluji. Jedině skrze to, čemu říkáte zlo, můžete poznat dobro. Jedině skrze to, čemu říkáte dílo ďábla, můžete poznat a vykonat dílo Boží. Vše je relativní. Vše je součástí toho, co je. „Dobro“ nemiluji více, než miluji „zlo“. Hitler odešel do nebe. Až to pochopíte, porozumíte Bohu. (s. 70)

Toto jistě přijme čtenář jako „nejrozporupnější“ sdělení Boha. Avšak zamyslíme-li se nad ním, pochopíme je.

I zrada Jidáše měla hluboký smysl. Jednak ukázala, čeho je schopen člověk za „mrzký“ peníz – jednak bez ní nemohl být Ježíš ukřižován – a nebýt této hrůzné skutečnosti, nemohlo se prosadit jeho učení dobra.

I Hitler měl snad jisté „poslání“: Ukázat, jaké zlo může napáchat člověk schopný zosnovat tak hrůzný archetyp. Přijít člověk toho „typu“ později – v době atomové bomby – mohlo dojít snad i k zániku lidstva. Nebýt holokaust a smrt milionů Židů, nebyl by stát Izrael. Ne Mojžíš – Hitler – „přivedl“ tentokrát židovský národ do „země zaslíbené“...

N. F. Čapek:

NÁLADA HOJNOSTI

Dobrou náladu vydatně podporuje duch hojnosti. Hleďme se s ním seznámiti!

Svět, ve kterém žijeme, není chudý svět. Je to svět nevyčerpatelných možností, ovládaný zákonem hojnosti. Každý nedostatek je nedostatkem poznání nebo konání nebo obojího.

Kdo nahlédl do hospodářství přírody musel poznati, že tu vládne zákon překypující hojnosti květů, plodů, semen, zárodků života, možností tvarů, že je tu nevyčerpatelné bohatství všeho, co slouží k udržení plnosti, krásy a zdraví.

Škoda všech dobrých lidí, kteří jen na to studovali, aby celý život mohli lidem kázat, jací jsou bídní a jak celý svět ve zlém leží. Také jsem byl v nebezpečnosti, státi se kazatelem bídy a červí filozofie. Dnes činím opak: chtěl bych na všech náměstích, ve všech biografech, školách a kostelích hlásat radostnou zvěst o hojnosti, radosti, zdraví, mládí, síle a úspěchu!

Každý člověk touží po zdraví, lásce, hojnosti! Avšak špatná životní filozofie mnohému znemožňuje žádaného dosahovati, protože vidí všude tmu, propasti, poušť, zárodky nemocí, svět plný zla a nástrah.

Jeden z pěstitelů slavné Viktorie Regie v universitní botanické zahradě v Praze pozval mě, abych se také šel na ni podívat. Nejvíce vábil návštěvníky její královský květ a to, že právě k večeru se rozvíjí a k ránu zavírá. Mě zvláště zaujaly její lupeny, jeden a půl metru v průměru, v podobě lodičky. Jakoby čekaly, že na ně některý kluk si sedne a poplave. Z malého semínka vyrůstá rychle tato podivná květina a nachází v svém okolí všechn materiál k velkolepé stavbě lupenů, plodů a především k vytvoření překrásného květu.

Kdyby obyčejné rákosí mohlo mluvit, řeklo by asi: „Já mám smůlu, to je můj osud, půda a voda je mi nepřátelská, ničeho tu pořádného není, čím bych mohlo svůj úděl zlepšit; je tu samá bída a nedostatek.“ Marný všechn nářek, rákosí nemá duši Viktorie Regie, jako bodlák nemá povahu růže.

Jsem přesvědčen, že pro samé stromy nevidíme lesa, že se přímo topíme v hojnosti, ačkoliv přitom zůstáváme chudými a bídnými.

Je duch bídy a je duch hojnosti. Kdo má ducha hojnosti, bude mu dáno, a kdo ho nemá, i to, což má, pozbude.

Avšak člověk s duchem bídy se může přorientovat a pěstít ducha hojnosti.

Jeden náš básník napsal: „Já miluju květinu, že uvadne, zvíře, poněvadž pojde; člověka, že zemře a nebude, že zhyne navždy; já miluju – víc než miluju – já se kořím Bohu, poněvadž není.“

Od takového ducha uchovejž nás – zdravý rozum! Já miluji květinu protože žije, kvete, voní; zvíře, že skáče, brání se; ptáka, že zpívá; člověka, že v něm bije srdce, že z jeho oka září láska; miluji Boha a jsem nadšen jeho přítomností, neboť jej vidím a vnímám všude.

Raději bych byl pískem, v kterém děti skáčí a si pohrají, raději bych byl potůčkem, kde si unavený člověk svlaží nohy, raději bych byl květinkou, která každé jaro znovu vykvete,

než básníkem, který básní o bídě a smrti a tam, kde je trochu světýlka, vnáší černé stíny pesimismu a duševní poušť.

Nálada hojnosti není dcerou prázdných vidin, ona je skutečnou dědičkou neobsáhlých pokladů a vystavuje se působení věčného zákona hojnosti, který vládne vesmírem.

Často mi připadá, jakoby zákona hojnosti nejvíce využíval plevel: jak rychle roste, jak houževnatě se drží, jak všemu trhání vzdoruje!

K největším divům přírody patří semínko. Kdo vypoví, jaká hojnost, plnost, moudrost, krása a dokonalost je v něm skryta. Jak to všechno vydobýti ze semínka, co v něm je? Jen mu připravte půdu, jen mu maličko vyhovte, trochu zalejte, trochu zkypřete, nějakou příležitost mu dejte se rozvinouti! My jsme mnohem více než semínko: můžeme sami sobě půdu připravit, máme schopnost sami sebe řídit a své okolí sobě přizpůsobit!

Dnes je den příležitostí jako nikdy předtím. Nezdržujme se lidmi, kteří chtějí státi zády k slunci a obracejí svoji tvář jen k věkům zapadlým, do nocí malomocných snů a vzpomínek. Na naše dveře tlukou nové dny a příležitosti, před námi je cesta pro smělé chodce, alej plná květů a nad ní snoubí se s vrcholky úspěchu, poseté vyznamenáním pro všechny, kteří k nim spěchají s důvěrou v sebe.

Příležitosti se rodí každým novým dnem. V nás samých vycházejí hvězdy našeho štěstí a životního úspěchu, na dosah našich rukou a našeho úsilí jest naše vítězství. Věřme v hojnost, v úspěch, ve zdraví, v krásný velký život! Vykročme znovu do života s úsměvem, s humorem a s vírou ve zdar!

Ze 3. vydání K slunnému břehu, Praha, Fastr 1939 vybral B. Merhaut

Ivo Sedláček, Tomáš Sedláček:

Jak zvládnout práci i rodinu

Brno, Computer Press 2002. 74 stran. 89,- Kč.

Pokud patříme k většině, která bez ustání bojuje s časem, asi si neuvědomujeme, že domov a rodina by mohly a měly být uvolněním po návratu ze stále náročnějšího zaměstnání. Ne každá rodina má předpoklady být bezpečným útočištěm, nýbrž jen taková, která plní tři základní funkce: biologickou, ekonomickou a výchovnou. Na tu poslední uctívači neviditelné ruky tržního hospodářství často zapomínají.

Dějiny lidstva znají éry a zřízení, které funkci rodiny oklešťovaly jako nedávná komunistická totalita, kdy jsme byli svědky, jak se děti svých „reakčních“ rodičů odříkaly a schvalovaly jejich žalářování či dokonce popravy. Model rodiny však přetrvává a je zajímavé srovnávat, jak různé politické strany si ochranu rodiny představují.

Podle Sedláčků každá fungující rodina musí mít svůj nepsaný řád. Ten zahrnuje dělbu povinností a zodpovědností, což při obecném zaměstnání obou partnerů je nezbytné. Autoři nedávají návod, pouze konstatují, že každý člen rodiny by měl mít vypěstovaný a zafixovaný pocit, že je příslušníkem jednotky či týmu, který musí táhnout za jeden provaz. Dobrá pověst rodiny je krajně důležitá. Na běžné údržbě domácnosti z výchovných důvodů by se měly podílet všichni příslušníci, tedy i děti. A to i tam, kdy zaměstnaným rodičům pomáhá s úklidem a péčí o děti pomocnice typu au pair girl, paní na úklid, babička či jiná příbuzná.

Žijeme v době, kdy označujeme řadu spoluobčanů ne přímo za hulváty, ale eufemisticky řekneme, že nemají Kinderstube, tj. kteří si neosvojili základní principy slušného společenského chování, a přesto se svou dravostí a bezohledností rychle domohli velkého jmění a významného postavení. Na potomky a jejich vzdělání vynakládají značné prostředky. Bohužel si neuvědomují, že děti budou jejich mluvu i jednání napodobovat. Nemívají na ně čas a tak se jim tento deficit snaží vynahrazovat kupováním drahého oblečení, sportovního vybavení apod.

V prvním testu autoři kladou čtenářům tyto otázky:

1/ Ráno se vám nechce vstávat, nemáte náladu, vlastní děti sotva vnímáte, natož abyste je oslovili?

2/ Jak se chováte, když potomek „blokuje“ záchod či koupelnu?

3/ Vedete děti k samostatnosti, na prospěch se příliš nevyptáváte a teprve na školní průšvihy reagujete trestem?

4/ Býváte večer tak unaven, že neosprchován usínáte v křesle u televize?

Zdá se, že autoři negativní dopad televize na rodinný život nedoceňují.

Ke kladům návodu patří část o třígenerační rodině a potřebě rodinných tradic a rituálů. Přimlouvají se aspoň o jedno společné jídlo o víkendu a dodržování společných oslav narozenin. Opomíjejí, že právě víkendy a dovolené bývají předmětem konfliktů. Za totality chalupa či chata bývala pro celou rodinu útočištěm před špehováním normalizátorů a slouhů StB. Dnes se nabídka alternativních víkendů a dovolených nesmírně rozšířila, takže pro mladou generaci chalupy, vyžadující neustálou údržbu, přestávají být přitažlivé.

Vytrácí se pojem zodpovědnosti. Jak na mládež zapůsobil nedávný pořad ČT2 o tom, jak dva patnáctiletí dva týdny před závěrečnými zkouškami se vydali autostopem po Evropě, všelijak se protloukali a vrátili se až po dvou měsících. Rodiče jim odpustili a škola je kupodivu nevyloučila. Pro spolužáky se stali hrdiny. Pořad nepranýřoval jejich bezohlednost a neúctu k rodičům, kterým až za měsíc poslali pohled, že jsou živí. Snad se příliš vžívám do pocitů nejistoty rodičů.

I ty se staneš „seniorem“

Oba autoři jsou příliš mladí, než aby měli vlastní zkušenost, do jaké míry převládá kult mládí a jak veliké manko má veřejnost v chápání procesu stárnutí a stáří. Zákonodárci si nevědí rady, jak reagovat na situaci, že v průmyslově vyspělých zemích se věk natolik prodloužil, že plná třetina obyvatelstva bývá v důchodovém věku. Přibývá gerontů starších 70 let, kteří bývají nemocnější a často i osamělejší. Bude-li se prodlužovat odchod do důchodu, jaký to bude mít dopad na seniory, kteří plní své úkoly jen s vypětím sil? Autoři opakují seniorům známé rady: nekouřit, omezovat alkohol, drogy a nadužívání léků, udržovat tělesnou kondici a vystříhat se tloustnutí.

Shodneme se s nimi, že skutečný věk nemusí být totožný s věkem kalendářním. Ivo Sedláček, pilný psycholog behaviorální orientace, sestavil ještě dva užitečné soubory pravidel, jak se chovat ve společnosti, při svatbách, slavnostních příležitostech a svátcích. Vše dokládá názornými příklady. Byl cele zaměřen na výkon a pro umírání a smrt nebylo v jeho úvahách místo. Proto když umíral, cítil se jimi zaskočen.

Rady jsou určeny pro model ideální rodiny s dvěma dětmi, jichž je v populaci méně jak třetina. Nejsou vhodné pro rodiny neúplné, především pro ženy samoživitelky. Např. pro

podnikatele, kteří nemají na studium obsáhlejších příruček o rodině čas, jsou tato tři kapesní vydání takřka nepostradatelná a mohou vzbudit zájem o hlubší poučení.

Boris Merhaut

Anselm Grün:

Duchovní terapie a křesťanská tradice

Kostelní Vydří, Karmelitánské nakladatelství 2000. 79 stran. 75,- Kč.

Návštěva populárního benediktýna v Brně, o níž jsme referovali v Poutníku č. 9, vzbudila mezi věřícími tak mimořádný zájem o jeho dílo, že se redakční kruh rozhodl referovat o některých klenotech jeho knih. Jako první jsme si vybrali titul jeho druhé nejprodávanější publikace.

Jak Buddhovo učení, tak křesťanští otcové se shodují v tom, že utrpení a strast jsou v životě člověka nevyhnutelné. Zatímco théravadová buddhistická písma se zabývají metodou, jak se strasti vyvarovat, mystička Hildegarda z Bingenu hledala způsob, jak utrpení využívat k duchovnímu zrání, jejími slovy „jak proměňovat rány v perly“. Nezhojí se rána hnisající, nýbrž jen taková, která je lékařem či léčitелеm řádně vyčištěna a ošetřena.

Evangelíci si udržují od rozsáhlého panteonu svatých odstup, ale nemohou ignorovat duchovní složku procesu léčení, tak jak i za totality činili členové Psychoterapeutické sekce Čs. psychiatrické společnosti. Nejen do dějin náboženství, ale i do českých kulturních dějin patří 14 svatých pomocníků, jejich zobrazení se dochovalo archivu františkánů v Kadani nad Ohří. Uctívání těchto 14 světců s jejich patronkou Pannou Marií bylo ve středověku, kdy obyvatelstvo kosil mor, náboženské války a drsnější loupeže veřejného i soukromého majetku, které se dnes praktikují pod pláštěm privatizace, byly na denním pořádku. Lidová zbožnost uvěřila, že jejich příměluva může odvrátit bědy a nouzi, protože úcta k nim posiluje víru v Boha.

Sousoší raně barokní plastiky původně z kostela sv. Mořice v Estenfeldu inspirovalo mistra Riemenschneidera k vytvoření sousoší pro dvorní špitál ve Würzburgu v letech 1520 – 30. Je v něm sv. Markéta s knihou a holí a křížkem; bývá symbolem integrace stínu. Prochází se s ochočeným ďáblem na vodítku. I stín se pro ni stává zdrojem transformované energie. Markéta bývá vzývána rodičkami během porodu a i v manželství chrání ženy před znásilněním.

Jí po boku je patron myslivců sv. Eustach, rádce v mezilidských vztazích. Při smrtelné úzkosti bývá vzýván sv. Achác, spojovaný s modlitbou proti lakotě. Patronka horníků – sv. Barbora s kalichem, bývá utěšitelkou žalářovaných a umírajících. Při bolestech břicha a dolní části těla pomáhá patron námořníků, soustružníků a ševců, biskup z Antiochie Erasmus. Rodinné konflikty, a to i ty skryté, se u dětí projevují střevními potížemi. Napětí mezi rodiči může u dítěte vyvolávat průjmy, tj. příznaky úzkosti, nekonkrétního strachu. Naopak zácpa signalizuje lpění na vnějšku a neschopnosti se od něho oprostit. Chronickým zánětem střev trpí osobnosti neschopné se prosadit a odreagovat zdravou abreakcí. Psychoterapeuti doporučují agresi vypouštět jako větry po dávkách, aby nedošlo k nekontrolovatelné explozi. Grün doporučuje: „Předložme v modlitbě před Boží tvář vše, co je v nás. Pak se ledacos projasní a bolesti se promění.“

Oblíbená patronka filozofů a učenců je léčitelka ztroskotaných životních plánů, sv. Kateřina. Královská dcera Kateřina byla krásná, moudrá a bohatá. Když císař Maxencius předhazoval křesťany šelmám, zahrnula ho ostrými výčitkami. Uchvácen její výmluvností, povolal 50 poradců, aby ji v disputaci přemohli. Když neuspěli, dal ji rozzuřený císař stít. Z jejího těla však nevytryskla krev, nýbrž mléko, symbol nevinny popraveného a ženského aspektu moudrosti – Sofie. Bývá zobrazována s korunou a třímajícím mečem Ducha.

Osobní lékař císaře Maximiána sv. Pantaleon bývá zobrazován s rukama přibítyma k hlavě. Je vzýván při migrénách, tuberkulóze a dobytčím moru.

Známý je příběh poutníka sv. Kryštofa, řecky Christofora, tj. Nositele Krista. Do Krista se křesťan musí obléci a z postavičky Ježíška jej nechat v době do dospělosti vyrůst.

Patron mládeže sv. Vít pomáhá při záchvatech padoucnice a uštknutí hadem. Bývá zobrazován vztyčený v kotli s vřelou smolou. Léčí noční pomočování, které psychosomatická medicína považuje za následek hrdosti, studu a pocitu méněcennosti.

K nejoblíbenějším lidovým světcům patří benediktýnský opat sv. Jiljí, jediný ze čtrnácti, který nezemřel mučednickou smrtí. Pomáhá při lepře, moru, rakovině, šílenství a přírodních katastrofách. Jako poustevník žil v harmonii s přírodou, dokud ho nezranil lovcův šíp. Pokorně snášel, že jeho rána zůstala otevřena. Živila jej laň. Spočíval v Bohu tak neochvějně, jakoby ho Bůh obklopil ochranným valem.

Mladý jáhen sv. Cyril vodil ďábla jako psa na vodítku. Uzdravuje slepce a pacienty trpící posedlostí, např. nutkavým mytím rukou.

Sv. Dionýz (Diviš) bývá zobrazován s uřatou hlavou v náručí. Jak se snadno dovtípíme, léčí bolesti hlavy. Migrény jsou příznaky, že něco není v pořádku s myšlením, že jsme příliš ctižádostiví a že jsme otroky perfekcionismu. Nestačí prosit Boha, aby nás zbavil bolestí hlavy. Nutno hlavu od všech negací vyprázdnit a pak propojit hlavu se srdcem, jak naznačuje světec, který má hlavu přitisknutou k srdci.

V Anglii je nejoblíbenější světec sv. Jiří (Georgios), patron skautů, vzor věrného, statečného křesťanského života. Vzor bojovníků byl původně zemědělec, který obdělával půdu, tj. pole své duše.

Útlá knížka je výborným úvodem do spirituální terapie, která v době spoléhání na zdravotnickou technologii máme tolik zapotřebí.

Boris Merhaut

Zapalování kalicha

Australský unitář Mark Allstrom uvedl Zapalování globálního kalicha v září 2003 těmito slovy:

Napojuje nás jednoho na druhého zlaté vlákno, které se táhne od bezpočátečna a které bude vždy existovat.

Zde právě v tomto okamžiku jemná duše touží.

Právě zde lze zahlédnout ty nejodvážnější sny.

Právě zde hoří posvátný plamen.

Dobro musí být počátek i konec všech zlých věcí. Neboť DOBRO je konečným účelem všech věcí, jak dobrých, tak zlých. Neboť i když jednáme chybně a nepoctivě, jednáme

tak, protože toužíme po DOBRU: neboť nikdo nepokládá zlo za svůj přesně definovaný cíl, když koná jakýkoliv čin. Z toho vyplývá, že zlo samo o sobě neexistuje, ale vždy je pouhým (bezbytotným) stínem. Potom DOBRO a nikoliv zlo je oním konečným cílem, kvůli němuž vzniká.

Dionysius Areopagita citován v Aberdeenském unitářském sboru v diskusi „Má zlo smysl?“

Jarmila Plotěná:

Můj osobní pohled na náboženství univerzální

Na jistém stupni poznání bohové mizí. Tak důležitá a dávná oblast lidského vědomí, jakou je potřeba vysvětlení světa a mravního řádu i řádu vesmíru, již nemusí být zastupována pouhou vírou, ale může být naplněna adekvátním obrazem skutečnosti.

Náboženská víra – ona historicky nutná nadstavbová sféra mizí a nastupuje vědění, i když skutečnost je taková, že pro emocionální složku zůstává náboženství téměř nezastupitelné (cesta bhakti). Nadnáboženské vědomí však nese dědictví všech starších vývojových stupňů a řadí se historicky za ně a nad ně, neboť jen malé výjimky jsou z nepsaného řádu či postupu vývoje myšlení od polyteismu k monoteismu, od uctívání osobního boha k neosobnímu, kde jsou kořeny věcí. Vyšší stadium poznání skutečnosti pak nutně vede k vědění, nikoli k víře.

Zdálo by se, že jde o různé filozofické směry, zdánlivě nesouvisející školy a že nelze slučovat náboženství a víru s vědou a vědění, subjektivní idealismus s objektivním poznáním. Ve skutečnosti však jen různě **silné osvětlení** dopadá na tentýž základ, na **tutéž podstatu**. Je zde jen různě chápáno a z různých východisek vysvětlováno jedno a totéž JSOUCNO, jedna a táž SUBSTANCE. Zcela lhostejné jakými slovy, jazyky či obrazy a na jakém stupni odrazu.

Jsou proto všechny filozofické směry, všechna náboženství totéž, jsou to vždy jen **různé cesty vedoucí k témuž cíli, jenž je nám od „kořenů dán“**.

Různými jazyky hovoříme o témže a svá slova, svou interpretaci vydáváme za pravou. Jde však jen o okrajovou záležitost, tudíž veškeré náboženské spory a války řešily vždy jen nepodstatné rozdíly. CÍL JE JEN JEDEN (ve všech dobách a zemích) A POZNÁNÍ TOTÉŽ. JEN RŮZNĚ KŘIVÁ ZRCADLA (díky své lidské nedokonalosti) NASTAVUJEME TÉMUŽ SVĚTU, TÉMUŽ VESMÍRU, TÉŽE PRAVDĚ, TÉMUŽ BOHU.

Navštěvujeme všechny chrámy a uctíváme všechny bohy – hindské, muslimské, křesťanské... celý pantheon nebešťanů, náboženství všech dob – ve skutečnosti však uctíváme Princip, který umožnil, aby toto uctívání bylo možné. Princip nekonečna, v němž je obsaženo všechno, tvůrčí Princip, způsobující to, že sama skutečnost, že jsme lidmi, znamená PŘÍSLIB NÁVRATU K TOMU, OD NĚHOŽ VŠECHNO POCHÁZÍ.

...Vydáme se na **Cestu**, o níž nevíme, jaký bude mít průběh a úskalí. Jejím konečným cílem je věčnost, ale jedním z cílů zde na Zemi je **mírová Země** se všemi duchovními atributy blaha – a za to je nutno svádět všemi našimi prostředky boj.

Spojíme-li sebe a společnost v jedno,

**staneme se kapkou v oceánu,
která sama se stává oceánem.**

Čínský mudrc

Miluše Šubartová:

Z HISTORIE KŘESŤANSKÝCH REFORMÁTORŮ **KDO BYLI VALDENŠTÍ?**

Dvanácté století. Epocha, kdy knížata usilovala o moc a majetek prostřednictvím církve a naopak. Zesilující se tlak mezi chrámem a trůnem zatemňoval evangelium spásy, zneužíval učení Ježíše Krista. Proto se zvolna vzdouvala vina křesťanství apoštolského duchovního. Zejména Valdenští znepokojeně prožívali zatemňování duchovního obsahu Bible a svátostí. Jejich burcující vůdce za dílo Páně byl Petr Valdenský z Wormsu.

Jaká byla víra valdenských? Navzdory bohatství středověké katolické církve volili chudobu a žili podle vzoru prvních apoštolů, kdy do kázání (veřejných) zapojovali horlivé laiky.

Proč valdenští byli nazýváni chudí z Lyonu? Především proto, že žili v naprostém odříkání, kdy vzorem jim byl P. Valdes, který jakkoliv zámožný se zřekl veškerého majetku a zvolil následování Ježíše Krista v chudobě, žil životem prvních apoštolů šířením Slova Božího – zejména Kázání na hoře o blahoslavenství duše. Zvěstování evangelia se nedělo jen kostelích, ale převážně na tržištích a v soukromých domech příznivců.

Na co kladli důraz? Na Bibli, věřili v transsubstiaci těla a krve Páně, zejména při vysluhování sv. Večeře – s přesvědčením o duchovní přítomnosti Ježíše Krista. Odstranili přísahu vyžadovanou středověkou katolickou církví, která pobuřovala mnoho věřících, učení o očištění a uctívání svatých.

Vyhraněným postojem se oddělili od papeže Lucia III., čímž byli vyobcováni z církve katolické a prohlášeni za kacíře v roce 1184, takže poutní kazatelé převzali zejména správu svátostí. Vysluhování sv. Večeře Páně se dělo jednou v roce na Zelený čtvrtek – podáváním chleba, vína a ryb, jemuž předcházelo mytí nohou.

Kde všude se valdenští vyskytovali? Počátkem 15. století se rozšířili zejména po Francii a Itálii a jejich sbory se napojily na reformaci – zejména švýcarskou (Zwingli), kdy převzali liturgii ve smyslu vnitřní duchovní proměny, stejně jako svátosti (sv. Večeře Páně), odstranili zpověď, zavedli prostý život bez majetku a hlásali nenásilí. V podstatě z poutních kazatelů se stali pastoři.

Pronásledování valdenských bylo neustálé, až se situace persekuce vyhrotila za vlády hraběte Viktora Amadea savojského, který valdenským nařídil v roce 1686 buď odpřisáhnout věrnost víře katolické (papežské) nebo zvolit exil. Mnozí proto odešli do německého Württemberska, Bádenska a Hesenska. Ulice Valdesova v Lyoně byla prokleta katolickým klérem.

Teprve patent italského krále Carla Alberta přiznal v roce 1798 valdenským požívání všech práv, i politických. Vznikem království italského přibylo příznivců valdenských a jejich duchovní náboj se rozšířil až za hranice do Uruguaye a Argentiny.

V současnosti uznávaná církev valdenských čítá v Itálii 30 000 věřících, zasazujících se za lidská práva proti aroganci moci a kapitálu.

Pevná a neochvějná víra valdenských je výzvou pro ospalé, mdlé, podřimující současné křesťanské sbory, aby se probudily, duchovně rostli i ve skutcích s přesvědčením Boží pomoci, když hodláme pracovat na vinici Páně.

Příkladný odkaz valdenských navozuje pro nás – současné křesťany otázku: jaká je moje víra, jak daleko jsem na cestě za Ježíšem, nakolik jsem připraven (moudré ženy s olejnicou) na příchod Páně?

Úvahy

Estetické vnímání je výjimečnou ctností citového sepětí s přírodou, s Kosmem, se společností ve které žijeme, rodinný život nevyjímaje. Ctnost, která posvěcuje umění v širokém pojetí jeho forem, aby ukazovala cestu k vyšším, náročnějším stupňům harmonického soužití všech lidí na naší Zelené planetě po stránce mravní i materiální. Naskytá se otázka: Co je harmonické? Odpověď zní: „To, co nenechává žádnou strnu na pochybách, co zapadá do chodu věcí, jako srdce v těle člověka.“

Srdce je zvon, který nás volá k účasti na uskutečňování života plodného a spravedlivého, neboť právě ono je pojítkem mezi přírodou materialistickou a duchovní. Je darem Prozřetelnosti člověku v jeho pouti za poznáním, aby nám jako kompas ukázalo správný směr. Kdo kompas nepoužívá, zbloudí.

Umění, které nedbá ideálních lidských ctností, ačkoliv se esteticky tváří, může být podmíněno dvěma důvody:

A/ Je naivní, nezralé, protože neumí rozlišit životodárnost krásna od vykonstruovaného estétství a snobismu.

B/ Záměrně manipuluje s lidským vnímáním estetická a moudrosti, vytvářejíc jen umění pro umění, aby odvrátilo nevědomost naivity z cesty pokroku do houštin primitivismu a cynizmu, pramenící z umělecké a následně i ze životní prázdnoty.

Lidé, naslouchejme svému srdci, ochraňujme svůj celoživotní kompas, Věčností nám zakódovaný. Vždyť nejvyšší inteligence nevyžaduje, abychom klekali na kostelní dlažbu, ale abychom uskutečňovali zákony plodného a důstojného soužití všech se všemi. Počet lidí bezelstného a statečného srdce, kteří na vlnách vesmíru tuší již signály radosti znít, stále vzrůstá. Věřme jim a následujme je.

Vlasta Čermáková

Úvaha o umění

Motto:

Umění je živou vodou každého národa, která prospívá niternému osvěžení, k duševní hygieně a citovému zdraví, neboť odkrývá amorální podněty, které pod zdáním modernosti nabízejí citovou otupělost, rozvolňující národní identitu.

**Opravdové umění vítězí
zbraněmi lidských ctností –
ono, nejen, že vrátí víru srdci
vyprahlému citovým strádáním
a prapor jistoty rozvine nad slabostí,
ale úctou k životu
sílu ještě zdvojí.**

**Však pozor dej si básníku,
bys nezůstal jen epigonem,
který dle humánního šatníku
neduživé loutky strojí!**

Vlasta Čermáková

Daniel Novotný:

Souboj titánů

To takhle šel jednou Albert Einstein po ulici, v ruce knihu, a potká Sigmunda Freuda, rovněž s knihou v ruce. Psychiatr se zamračí, zavrtí hlavou a praští Einsteina po hlavě Interpretací snů.

„Atomovka. Ta tvoje atomovka, hlupáku,“ dodá na vysvětlenou.

Nebohý fyzik si zatlačí bouli a majzne Freuda po hlavě Speciální teorií relativity.
„Prasečinky. Furt nějaký prasečinky, že se nestydíš.“ dodá přitom.

Oba geniové si vyhrnou rukávy. „Pojď na férovku!“ křiknou oba současně. „Ale pánové, pánové...“ ozve se pobavený hlas. Zleva přichází Karel Marx. V ruce drží tlustou knihu: první díl Kapitálu. Chystá se s ní samozřejmě uhodit do hlavy oba znesvářené vědce, protože Kapitál je zbraň, kterou dal dějinný proces do ruky prostému lidu. Ale oni pochopí své nebezpečí, vezmou nohy na ramena a schovají se před ním. Je pozoruhodné, že Freud se schoval do jiného časoprostoru a Einstein do lůna své matky...

Daniel Novotný:

**Zahrajme si hru:
Hru na šumění moře,**

Fičení větru

A otazníky v písku:

Vezmu Odpověď

A rozlámu ji na střípky:

Jeden kousek vložím do nitra slunce

Další třeba do křiku racků na mělčině

V písku je zavátý další fragmentík

A pak tě nechám

Se mezi ně narodit:

Hledej...

Norman Vincent Peale:

SÍLA POZITIVNÍHO MYŠLENÍ

Jeden přítel chodí do kostela, aby si „nabil baterie“. Jeho názor je zdravý. Bůh je zdrojem veškeré energie ve vesmíru. Každá forma energie pochází od Stvořitele.

Spojení s Bohem v nás vytváří proud energie stejného typu, který obrozuje svět a dává každý rok vzniknout novému jaru. Když jsme pomocí našeho myšlenkového procesu v duchovním spojení s Bohem, proudí Boží energie naší osobností a automaticky obnovuje prvotní akt stvoření. Když je styk s Boží energií přerušen, člověk začíná postupně chřadnout na těle, na duchu i na duši. (s. 42)

„Kde je láska, je Bůh,“ pravil Tolstoj a my bychom mohli dodat: Kde je Bůh a láska, tam je i štěstí. Takže jednou z praktických zásad, jak být strůjcem štěstí, je rozdávat lásku.

Na zadní straně vizitky pana Materna stojí: „Cesta ke štěstí: oprostěte své srdce od nenávisti, svou mysl od starostí. Žijte prostě, očekávejte málo, dávejte hodně. Naplňte svůj život láskou. Rozdávejte jas. Zapomeňte na sebe, myslete na druhé. Jednejte tak, jak chcete, aby jiní jednali s vámi. Zkuste to jen jeden týden a budete překvapeni. (s. 78)

Tajemství víry: Čekáte-li jen to nejhorší, dopadne to špatně, ale věříte-li v dobrý konec, získáte vše, o co usilujete a po čem toužíte. (Marek IX. 23): „Všechno je možné tomu, kdo věří.“

Poznání spočívá v tom, být připraven myslet pozitivně, věřit v Boha i v sebe sama. Vstoupit s Bohem do „společného podniku“. Naučte se věřit a ne pochybovat. Když budete takto postupovat, dokážete přenést své sny do říše uskutečnění. (s. 99)

Víra, náboženství, pozitivní myšlení, víra v Boha, víra v jiné lidi, víra v sebe sama, víra v život. To je podstata techniky, které učí Bible. Někteří skeptici, kteří nepoznali mocný zákon působení pozitivního myšlení, asi pochybují o tomto tvrzení, k jakým udivujícím výsledkům při použití této techniky dochází. Vše se zlepší, očekáváte-li jen to nejlepší místo nejhoršího. (s. 102)

Působí to téměř zázračně – a přesto se podobný zázrak stává dnes a denně lidem – přenesou-li se od negativních myšlenek strachu k pozitivním myšlenkám a postojům naplněným vírou. (s. 137)

Metoda partnerství s Bohem je cestou k tomu, aby člověk řešil své problémy správně. Zákon vztahu mezi Bohem a člověkem působí v praktických záležitostech sám od sebe.

Vedle metody společné modlitby v rámci techniky „svěřit se do rukou Božích“ a metody navázání partnerského vztahu s Bohem i vedle významu plánu, jak uvolnit a využít mimořádné vnitřní síly, je ještě jedna ohromná technika – technika uskutečňování zásad víry. Budu-li opravdu věřit – mohu překonat všechny potíže, mohu se vyrovnat s jakoukoli situací, mohu se povznést nad jakoukoli překážku a mohu vyřešit všechny komplikované problémy svého života. Bible zdůrazňuje: „Budete-li mít víru jako zrnko hořčice... nic vám nebude nemožné.“ (Matouš XVII. 20.) Při velkomyslnosti Všemohoucího máte-li jen tolik víry, kolik symbolizuje zrnko hořčičné, víra způsobí neuvěřitelné věci při řešení vašich problémů. (s. 148)

Citlivým a účinným modelem pro zdraví a štěstí je využít metod a dovedností lékařské vědy v co nejvyšší možné míře a zároveň uplatňovat moudrost, zkušenost a techniky duchovních znalostí. Jeden lékař z města ve státu New York napsal: „Šedesát procent lidí v tomto městě je nemocných, protože mají narušenou mysl i duši. Moderní duše je chorá do takové míry, že způsobuje bolest tělesných orgánů. Časem snad duchovní, kněží a rabíni pochopí tento vztah.“ (s. 158)

Pomoc lékařů (v pastorační činnosti autora) díky vědeckému a zároveň hluboce duchovnímu chápání nemocí těla, mysli a duše ve vztahu k víře: Objevili psychosomatickou příčinu vysokého krevního tlaku jako jistou formu sotva patrného, potlačovaného strachu z věcí, které by se mohly stát a v případě cukrovky vyčerpání inzulinu v důsledku zklamání a zármutku. (s. 160)

Jedna lékařka napsala: Bůh nikdy nejedná jinak než podle zákona. Naše malé materialistické zákony jsou zlomkovitým vyjevením síly proudící vesmírem. Duchovní zákony ovládají i nemoc. Odevzdejte svého blízkého plně do rukou Božích. Požádejte Boha, aby ho vyléčil. Poproste Ho jen jednou. Pak Mu v modlitbě poděkujte za Jeho dobrotu. Tento způsob pomůže uvolnit hlubokou duchovní sílu. (s. 167)

Dnes si uvědomujeme účinek způsobu myšlení na tělesný stav. Zlostí si může člověk přivodit onemocnění. Z pocitu viny se v něm mohou rozvíjet různé druhy psychosomatických příznaků. Změnou myšlení dochází k vyléčení. (s. 173)

Modlíte-li se za něco, představujte si to. Přejete-li si to nesobecky, pro lidské dobro, v tu chvíli se vám to dostane. Svůj problém vložte do rukou Božích. Vyzkoušejte, zda odpovídá vůli Boží. To znamená, nepokoušejte se dosáhnout úspěchy v něčem, co je špatné. Musíte si být jisti, že to co chcete, je správné duchovně i morálně. (s.187)

Bůh je stejně tak doma v kancelářích, továrnách, obchodech, kuchyních jako v kostelech. (s. 205)

S tím, jak se naše duchovní bytí zde na světě posiluje, jsme si stále více vědomi širokého světa kolem nás a když umíráme, je to jen proto, abychom vstoupili do širší dimenze. Euripides byl přesvědčen, že příští život bude mít nekonečně větší velikost. Sokrates sdílel stejný názor. Jeden z jeho nejpozoruhodnějších výroků zní: „Řádného muže nemůže v tomto či příštím životě žádné zlo potkat.“ (s. 221)

Vyšší síla je jednou z nejpodivuhodnějších skutečností lidského bytí. Lze uvádět příběh za příběhem, událost za událostí, kdy ten, kdo tuto sílu ovládl, dosáhl znovuzrození. Tato síla je vždy dostupná. Když se jí otevřete, vytryskne jako mocný příliv. Ten je tak mohutný,

že očišťuje od strachu, nenávisti, slabosti, nemoci, morální porážky a posiluje život zdravím, štěstím a dobrem. Materialistické pojetí získávání síly z hmoty je romantická historka. Lidé objevují zákony a vzorce a spoutaná síla dělá pozoruhodné věci. Duchovní síla také reprezentuje zákony. Pochopení a přijetí těchto zákonů dělá zázraky v mnohem složitější oblasti, než je jakákoli oblast mechaniky – v **lidské povaze**. (s. 234)

Rostislav Havránek

Každý nový den k nám hovoří:

Přišel jsem k tobě dnešního jitra. Vyšel jsem svěží z ruky Boží.

Jmenuji se dnešek. Jsem čistý a bílý. Dotkneš-li se mně poskvrněnými prsty, moje krása bude zmařena.

Ušlechtilá myšlenka mne oslaví.

Laskavé slovo mne ozáří věčností.

Radostný úsměv ozdobí mne barvami svítání.

Brzo budu včerejškem.

Užiješ-li mne správně a moudře, budu krásným zeleným místem tvého života, na kterém vzpomínky zálibně spočinou.

Zneužiješ-li mne, budu ošklivou, znetvořenou věcí, která se jmenuje: Lítost a Žal.

Tvůj i můj Pán praví: Synu, dcero, jdi dnes a pracuj na mé vinici! Jsem zde! Použij mne!

Vlast, obec, toto město, přítomnost i věčnost budou obohaceny nebo ochuzeny tebou i mnou!

Kéž by se nad tím zamysleli všichni ti, kteří všemi smysly a takřka všemi deseti prsty rvou z dneška pro sebe všecko, co se jen urvat dá!

Připravil Jiří Pořízka

Roman Srnec:

Budoucnost

Využij vše, co bude přicházet, protože všechno začne vycházet.

Na některé překážky zvláště pozor dej, však stále jdi a na nic nečekej.

Až dojdeš k další bráně slušně zaklepej, jdi dál, zpět za sebe se nedívej.

Tam už není svět jen minulost, tvé kroky příštích dnů nechť řídí přítomnost.

Přítomnost rozvitá jak růže květ, těch růží plná zahrada, se časem před tvým zrakem bude skvět.

Těch růží barev nespočet, tvou mysl bude provázet.

A ona tak jak růže květ, do všech stran lístky své zas bude vytvářet.

Pak tyto květy zaplní tvůj svět a všechny další myšlenky jen v květech budou přicházet.

A květinová mysl najde vzlet, a tehdy země s nebem splyne v jeden svět.

Svět krásný všude na pohled, v němž radost harmonii bude vytvářet.

LÁSKOU PROTI RAKOVINĚ

Strašidelnou větu „máte zhoubný nádor“ si každý den v Česku z úst lékařů musí vyslechnout 163 lidí. Dalších 78 pacientů během tohoto dne na rakovinu zemře. Kdyby přitom lidé nekouřili, zdravě jedli a k lékaři chodili včas, mnohem víc by se jich podařilo zachránit.

Přitom zapomínáme na jednu věc: dívat se na svět očima srdce. Srdce je důležitým tělesným orgánem. Sestává z mnoha buněk a každý orgán očekává od svých buněk, že budou dokonale plnit své nezbytné povinnosti. Jen tak je zajištěna harmonie tělesných funkcí, jen tak je zajištěn Řád. Někdy se stane, že některé buňky se začnou nekontrolovaně množit, jdou svou vlastní sobeckou cestou, bezohledně sledují svůj cíl. Usilují o nadvládu v těle svého hostitele. Dosahují vlády za každou cenu, i za cenu svého sebezničení, hynou spolu s tělem oběti.

Někdy se podobně chová i člověk. Ani rakovinná buňka, ani člověk nechápu, že v hmotě nelze nalézt život. Záchrana, spása je jen v lásce.

Láska překonává závory, překážky, hranice.

V lásce se rozpouštějí protiklady.

Láska je život a proto se nebojí smrti.

Rakovina má respekt pouze před opravdovou láskou.

Symbolem lásky je srdce.

Srdce je symbolem Ducha.

Srdce je jediný orgán, který nemůže být napaden rakovinou.

Nemoc je očist'ující cestou, která vede k lásce.

Kdo má lásku v srdci, nemůže zbloudit v Cestě.

Dívejme se proto víc očima srdce.

Jen tak dojdeme bezpečně k cíli...

Podle H. J. Weidingerera zpracoval L. Kloud.

Ze světa náboženství

Počátkem roku 2005 se v sídle OSN v New Yorku bude konat Seminář o Islámofobii. Tak jako loňský Seminář o antisemitismu, bude na vysoké úrovni a zúčastní se jej nejen duchovní různých vyznání, ale i islamisté, sociologové, filozofové a kulturní historici. Jejich úkolem bude vypracovat soubor opatření, jak čelit protiislámské propagandě a jak líp zabezpečovat občanská práva amerických příslušníků arabského původu a s arabskými jmény, kteří jsou diskriminováni pod rouškou bdělosti proti teroristům.

Bankok. Thajská vláda dala rozházet ve třech nejjižnějších provinciích, kde převládá obyvatelstvo malajského původu, vyznávající islám, 2 miliony papírových holubic, vyrobených japonskou metodou vystřihovánek origami. Sbírají je děti, protože každá stotisíc má podpis thajského premiéra a nálezce bude podle věku odměněn studijním stipendiem. Kritikové namítají, že tato PR-akce nebezpečnou situaci neřeší, protože

během r. 2004 v těchto provinciích s převahou obyvatelstva vyznávajícího islám přišlo o život přes 500 lidí. Islámští separatisté buď požadují autonomii nebo připojení k Malajsii, kde je islám státním náboženstvím, tak jako théravádový buddhismus v Thajsku.

Vatikán. Rehabilitace se dočkal údajně bludařský řád templářů. Tento válečnický a náboženský řád, založený r. 1119, působil ve Svaté zemi – v Palestině v boji o Svatý hrob Ježíše Krista. Časem se řád stal bankéřem papežů a četných panovníků. Jedním z jeho úkolů bylo bdít nad kvalitou a ryzostí ražených mincí. Toto pověření se stalo templářům osudným. Po krk zadlužený francouzský král Filip IV. Sličný rozhodl se zmocnit jejich velkého jmění a jako sprostý padělatel dal razit zlatáky s menším obsahem zlata. Dal také všechny templáře, kteří se v oné době nacházeli ve Francii, v čele s velmistrem Jacquesem de Molayem uvrhnout do žaláře. V monstrprocesu, inscenovaném sv. inkvizicí, byli obviněni ze smyšlených bludů a r. 1314 veřejně upáleni. Jejich jmění propadlo ve prospěch koruny. Filip IV. rok před tím vyvinul na papeže Klementa V. hrubý nátlak, aby řád templářů rozpustil. Rehabilitace templářů po šesti staletích má význam jen v oblasti Public Relations, protože řád nemá nástupce a francouzská vláda by snadno uplatnila promlčení nároku. Katolická církev se dostala pod kontrolu státu r. 1804 poté, co císař Napoleon uzavřel s papežem Piem VII. tzv. konkordát.

Susy Price, BBC 5. 12. 04. Odposlech -bm-

Než narostou ti křídla

**Než narostou ti křídla,
projdeš velkou bolestí,
ale když je máš
a vznášíš se
a jsi konečně klidný a volný
víš, že v tom klidu je všechno
i v mrtvých mušlí šum.**

**Mušle už nepromluví,
ale moře v ní šumí dál,
a tak pokračuje řetěz lásky,
který mušle započala,
když porodila perlu.**

A. Mahadiková

STŘÍPKY ZRCADLA PRAVDY

Lži mají úspěch u chtivých uší.

Anglické přísloví

Není žádné jednorázové osvícení. Vždyť do sítě poznání se mají chytit všechny ryby iluzí.

Tomáš Vyskočil, „Litanie“ 1. 1. '04

Jediné co mohu změnit, je mé myšlení.

Kay Pollak

PF 2005

Šťastný nový rok

Happy New Year

Ein gutes neues Jahr

Bonne Année